

Addició - (Guanyador 2009)

Els símptomes comencen sempre de bon matí: un pessigolleig al ventre, acompanyat de marejos i d'una sensació de buidor. En dies així arribo a la feina cargolant-me de dolor i és un miracle que pugui atendre algú sense defallir. Però els anys m'han ensenyat a controlar els tremolors i a mantenir una aparença serena: mentre enceto una conversa tranquil·litzadora amb el pacient, busco la vena més adient per a la punció, l'acaricio, l'amanyago fins que la sento bategar sota els meus guants de làtex, la ressegueixo amb delectança i imagino el corrent sanguini fluïnt per aquells rierols escarlates. Faig penetrar l'agulla amb delicadesa i llavors arriba el moment exquisit en que la xeringa, amb parsimònia, va xuclant el líquid anhelat. Pocs s'estranyen que els n'extregui un tub de més («i aquest, de propina», comento, si estic de bon humor). Només quan marxen –prement-se un cotó fluïx contra el braç, com si se'ls hagués d'escapar la vida– em prenc la dosi. La tebior em guanya l'esòfag, omplint-me cada racó de l'organisme, s'aturen els espasmes i revisc, respiro alleujat, i amb un mocador de paper m'eixugo els llavis tacats de vermell.

Avui, però, he arribat a l'ambulatori desencaixat. Una abstinència, forçada per les vacances de Nadal, m'estava consumint: arrossegava dies de turment i nits d'insomni. «Es troba bé?», m'ha preguntat la dona rabassuda que ja m'esperava amb una màniga alçada. Tenia un d'aquells braços tous, embotits de greix. Les venes s'amagaven juganeres entre els plecs i he hagut de punxar-la fins a tres vegades, sense encert. «Es pot saber què fa?», ha protestat quan em disposava a provar-ho de nou. Jo suava, angoixat, l'ansietat em tenallava. Quan s'ha aixecat, indignada, li he clavat la xeringa a la papada. Mentre es desplomava, m'hi he amorrat: el raig de sang m'ha colpejat el paladar com un sortidor i he begut a galet, assedegat, llargues glopades de vida.

En acabar, reprimint un rot inoportú, he pressionat el foradet amb el preceptiu cotó fluïx.

L'estaca - (Finalista 2009)

No és fàcil clavar una estaca. De primer caldrà sacrificar alguna peça de mobiliari que tinguem a mà: la pota d'una cadira o d'una taula ens poden valer (jo vaig optar per estellar un secreter —que sempre m'havia fet ràbia— a cops de destrat).

Això per començar. Però només som als prolegòmens. Després buscarem una superfície sòlida damunt la qual treballar la fusta. Fer-ho sobre el terra és incòmode i podríem malmetre'l; descartarem també les bases massa toves o flexibles. Un tronc o un tauló farien el fet (jo vaig servir-me de la taula de cuina que utilitzo per trossejar aliments).

Col·locarem la peça de fusta en posició vertical, i hi practicarem uns talls longitudinals d'esbiaix. Amb un ribot anirem rebaixant la superfície per aconseguir la forma cònica, aerodinàmica i afuada, que afilarem fins que quedi ben punxeguda (jo vaig acabar polint-la amb una llima: sóc perfeccionista).

Bé, ja tenim l'eina. Per comprovar-ne l'eficàcia, l'acostarem al palmell d'una mà, amb cura. Escombrarem les restes d'encenalls escampats pel terra (no costa res ser polit) abans de pujar al dormitori (la Camil·la dormia un son plàcid i havia perdut aquella pal·lidesa delatora). Farem el cor fort, no ens deixarem enganyar per les aparences. Endavant.

No és fàcil clavar una estaca, ja s'ha dit. Primer localitzarem el punt exacte, la intersecció de dues rectes imaginàries: una horitzontal que uneix els dos mugrons, i una vertical que s'enfila des del melic fins a la tràquea. Aquest és el punt exacte. Hi deixarem reposar la punta esmolada i, amb l'ajuda d'un estri pesat (jo vaig emprar un corró de cuina), descarregarem un cop sec, procurant que la trajectòria no se'ns esbiaixi i causi un sofriment innecessari. L'estaca, si ha estat ben confeccionada, llisca vencent la resistència dels ossos i traspasa el pit.

La tradició literària ens parla d'esgarips d'ultratomba, d'una desintegració en pols. Però la Camil·la va dessagnar-se, ben quieta, els ulls desorbitats, atònits, com si fos innocent, com si mai no m'hagués xuclat l'energia, la sang, l'ànima.

I què explicaré ara als policies?

La transformació - (Guanyador 2010)

Quan, un matí, en Roger G. va despertar-se d'uns somnis neguitosos, es va trobar al llit transformat en un ésser monstruós. El primer impuls va ser devorar la seva dona: després d'una vida de desegany i baralles no convenia desapropiar les urpes que sobresortien de les puntes dels seus dits, ni aquells ullals esmoladíssims que esquinçaven la carn amb l'eficiència del ganivet d'un carnisser. De la dona només en van quedar els ossos més resistents i un bassal d'un vermell fosc que l'estora amb prou feines podia absorbir. Per postres, no es va poder estar d'empassar-se el ridícul *caniche* blanc, una mascota que sempre l'havia fastiguejat.

Encara amb la cua de la bèstia a mig mastegar, va sortir a visitar la veïna del replà per aclarir vells litigis. Si va trucar el timbre va ser per la convicció que no s'han de perdre les maneres, fins i tot sota l'aparença de monstre. Però, pel moviment furtiu de l'espill, va endevinar que no li obririen la porta, així que va haver d'esbotzar-la. La dona duia els cabells atapeïts de rulós i clips. Que proferís uns esgarips eixordadors només va esperonar-lo a complir la feina amb més eficàcia. Havia pensat entaforar el cos xemeneia amunt, seguint l'exemple il·lustre d'un clàssic de la literatura, però no se'n va sortir. A la planta baixa, d'una queixalada es va endur la caròtida de la portera malcarada: ja no l'importunaria més amb queixes i renecs!

No sense dificultat, es va encabir dins del cotxe. De camí a l'oficina, va decidir que aquell seria un dia inoblidable: s'encararia amb el director de vendes i li faria pagar les humiliacions i escarnis de tants anys. Es veia arrencant-li el cap i donant-hi puntades de peu. Però abans potser es desempallegaria del conserge impertinent i d'algun dels companys fatxendes.

Va arribar al despatx puntual, com cada matí. Acabava de connectar l'ordinador quan la seva secretària li va passar una trucada: «És la seva esposa, senyor G.».

Carpaccio per sopar - (Finalista 2011)

Va rebre una invitació per a un sopar. No coneixia l'amfitrió, però va pensar acostar-s'hi: no hi tenia res a perdre. En arribar a la casa, va comprovar que, efectivament, tots els assistents eren estranys —sospitava que l'havien convidat per error—, però el van acollir amb tanta hospitalitat i afecte, que va decidir quedar-s'hi. Durant l'aperitiu, no va aconseguir esbrinar què agermanava a aquella gent: els va sentir parlar d'avions i va creure que eren pilots i hostesses d'una companyia aèria. Quan algú va esmentar un accident d'aviació, els va imaginar units pel dolor solidari d'haver perdut a familiars o amics. Mentre assaborien el primer plat —una *boullabaise* deliciosa— va saber, amb sorpresa, que els comensals eren tots supervivents d'una catàstrofe aèria que durant un mes els va mantenir incomunicats en la neu dels Alps. Van explicar-se anècdotes macabres, sense escatimar detalls escabrosos sobre la nutrició durant els llargs dies d'aïllament, quan ja se'ls havien acabat les provisions. Abans no servissin el segon plat, va marejar-se. Entre disculpes unànimes, van oferir-se a acompanyar-lo a un dormitori perquè reposés una estona. Amb prou feines podia caminar i es recolzava en les espatlles dels dos homes més cepats de la reunió. Abans de perdre el coneixement, encara va poder veure que en lloc de dur-lo a una habitació, el conduïen a la cuina.

L'hoste - (Guanyador 2012)

Quan entres al restaurant, sents un pessigolleig a l'estómac. Tens gana, molta gana. Per matar el cuquet, demanes un entrecot. Te l'empasses amb una voracitat insòlita en tu i en demanes un altre. El cambrer arqueja les celles. Devores el segon entrecot amb quatre queixalades, però la gana no et passa: te'n podries cruspir deu i encara tindries un budell buit. «Avui sí que dóna gust veure't menjar, Onofre», comenta sorpresa la teva dona, habituada a anys de desídia davant de cada àpat. Per no semblar un golafre, t'estàs de repetir les postres.

Però quan arribes a casa, d'amagat t'aboques a la nevera i endrapes fruites, verdures, formatges, sis iogurts, una dotzena d'ous, un parell de bistecs crus, sagnants, i el llobarro que has comprat pel dinar de l'endemà (amb espines i tot). Sense adonar-te'n has buidat la nevera, però encara estàs famèlic!

Penses que si t'adorms potser et passarà aquest neguit. La teva dona ronca. T'estires al llit. Més que un formigueig, ara a l'estómac hi sents l'anar i venir d'una multitud inquieta. Et palpes la panxa: la tens boteruda i alguna cosa empeny per sortir. El bony s'obre pas a través de la bossa de l'estómac, traspassa dipòsits de greix i capes d'epidermis i, per fi, amb un esclat francament espectacular de sang, aparec a la superfície. Has de reconèixer que he fet una entrada en escena ben contundent!

Abans de perdre el coneixement, em miro amb la cara desencaixada. Ara sí que t'ha passat la gana, Onofre. A mi, encara no.

Taxidèrmia - (Accèssit 2013)

Trucaven a la porta i vaig obrir. Era una noia que m'oferia un curs d'escriptura. Jo mai no he tingut cap interès en escriure, però vaig fer-la passar. Mentre xarrupava el seu cafè, la noia desplegava opuscles i proclamava, engrescada, descomptes i ofertes molt avantatjoses. Jo no podia apartar la mirada dels seus ulls verd maragda. Els mateixos ulls que ara em miren fixament des de les conques de l'àguila reial que presideix la sala d'estar.

A l'ast - (Guanyador 2014)

A casa ens agrada menjar —som de vida, com se sol dir— i els diumenges tornem de missa afamats: el sermó sempre ens obre la gana. Pit o cuixa, demana la mare amb el trinxant a la mà. Com que no hi ha prou pits i cuixes per a tots —som cinc germans—, ens barallem i el pare ha de posar pau amb quatre crits i alguna plantofada.

—*Casumdena!* —crida. Sempre diu *casumdena* quan s'empipa.

Per sort, les dentadures dels avis ja no els permeten rosegar segons quines parts: a l'avi li reservem els menuts, ell és feliç amb un fetge i un parell de ronyons, més feliç que un gínjol, com se sol dir; l'àvia s'entusiasma amb el cervell, l'assaboreix a petits bocins i ens assegura que és una exquisidesa digna d'una rajà, com se sol dir. Quin fàstic, pensem nosaltres: no suportem l'agror del fetge ni la textura tova del cervell, com de cotó fluix. Quan la mare ha acabat de servir a tothom, li passa la carcanada al pare: li agrada molt escurar, al pare. Entre nosaltres l'anomenem el «carronyaire»: és un apassionat dels ossos i sap extreure restes de carn d'on mai no diríeu que n'hi ha. La part preferida de la mare són les galtes, que de tan meloses es desfan a la boca. Llàstima que avui alguna cosa no ha anat bé i les recobreix una pel·lícula platejada, un moc llefiscós. El pare ho examina amb mirada experta.

—*Casumdena!* —brama—. No li has tret les ulleres al rostir-lo!

Tots riem, riem a cor que vols, com se sol dir. Abans de començar, beneïm la taula i donem gràcies pels aliments.

El repòs del soldat - (Accèssit 2015)

Un nom insòlit per un bordell, va pensar el tinent Gálvez. Les tropes feien nit en aquell poble i ell havia aprofitat per sortir d'incògnit a fer un tomb (només a l'alferes Castillo li havia confiat que anava a «ventilar la cigala»). El local s'anunciava amb llums de neó violetes: «El repòs del soldat». Absurd: el tinent estava segur que entre la clientela hi hauria homes de les professions més diverses, no només milicians.

A l'entrada va assetjar-lo un eixam de noies. La senyora Anfruns va fer les presentacions i va suggerir-li la companyia de la Brígida: «És la nostra fadrina més insaciable» (el tinent va haver de reprimir una rialla: «fadrina»! En quin coi de poble havien anat a parar?). La Brígida era una bellesa rossa, d'ulls verd maragda i posat candorós. «És muda», va afegir la senyora Anfruns, «no parla, però comprovarà que té una llengua molt destre». El tinent Gálvez va afirmar, picant l'ullet, que no havia vingut pas a parlar.

De seguida va saber apreciar les virtuts de la noia. Avesat als palpissos flonjos de la seva esposa, el tinent va admirar la carn ferma de la Brígida, la pell delicada, l'aroma floral que desprenia cada racó d'aquell cos. L'apocament inicial de la noia va tornar-se disbauxa quan va abaixar-li els pantalons. Ell va deixar-se amanyagar, encantat. «Ets una puteta afamada, eh?», va dir-li. I, acomodant el cap sobre el coixí, va tancar els ulls.

Quan va obrir-los, va sorprendre's en descobrir la llengua de la Brígida entortolligada com una heura al seu membre: ¿com s'ho feia per donar-hi tres voltes? Anava a comentar, burleta, que mai no havia vist una llengua tan llarga, però va emmudir en veure les pupil·les grogues dels ulls de la noia, els llavis ensangonats i, sobretot, la doble filera de dents punxegudes que ja es tancava al voltant de l'erecció amb un cruixit sec.

En acabar, van dur-lo al soterrani, on les restes de molts altres soldats també havien trobat el repòs.

